

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ívamáli?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meirkostnað fyri lýsaran.

Skemtiligur pallur og litfagrir búnar

Orð og myndir
Dagmy Joensen

— er byrjanin til søgu- og sangleikin um Pinocchio, sum Havnar Sjonleikarfelag nú framførur. Leikurin er ætlaður børnum, men kann eisini frøa onkra barnsliga sál kortini

Pinocchio er barnaleikur, sum heitir á barnahugaheimin, tó at onkur lærusetningur eisini er. Her siggjast leikarnir á palli. Teir eru niggju í tali, men Jógván Salamon Joensen væntar á myndini

Tað er rokmikið aftanfyrir leiktjaldid í Sjonleikarhúsinum í hesum døgum, nú leikarar í Havnar Sjonleikarfelag leggja síðstu hond á framförluna um Pinocchio, — søgu og sangleikin eftir kenda ævintýrinum, sum C. Collodi, italiumaðurin í 1880 skrivaði sum framhaldssøga í einum blaði. Síðan hevur søgan um drongin Pinocchio verið at siggja sum teknisøga, sangleikur og sjonleikur.

Framförlan í Sjonleikarhúsinum hevur Staífan Göttestan og Peter Flack úr Sveriki gjørt, og Oskar Hermansen hevur feroyska.

Tað er Kári Øster sum hevur fingið uppgávuna at stjórna framförluni og Rósa á Rógvu, er hjálparleikstjóri og seymar pallbúnar.

Pinocchio er barnaleikur og í hesum fari verður framförlan ein samansjóðan av leiki og sangleiki, av tí at nógur tónleikur og sangur er.

Tað er nú liðin long tíð, síðan tað hoyrdist, at Havnar Sjonleikarfelag varð farið undir at venja henda leikin, men kortini hoyrdist einki aftur.

Kári Øster, leikstjóri, sigur við Sosialin, at tað hevur verið torført at fáa arbeiðið at ganga, tí leikarnir — niggju í tali, allir ganga í skúla. Byrjað varð

at venja í apríl mánaða í fjør, men tá tað skjótt leið til tíðina, tá prógvtokeurnar fóru fram í skúlinum, noyddust tey at gevast við venjingunum. Tær vóru kortini tiknar upp aftur eftir summarfrítíðina, men tá visti tað seg, at onkur var farin av landinum, onnur fingið arbeiðið, sum ikki kundi samansjóðast við leikvirksemið o.s.fr.

Tónleikurin, sum Jóhannis á Rógvu Joensen, Herluf Lützen, Sunleif Rasmussen og Sámæl Christiansen hava spælt inn á band, var eisini tarnaður, av tí at

hann skuldi takast upp á band í Útvarpinum, men tá upptøkan kom ov nær jolum, so var ikki møguleiki at sleppa í studio í Útvarpinum, fyrr enn jólastákið var av.

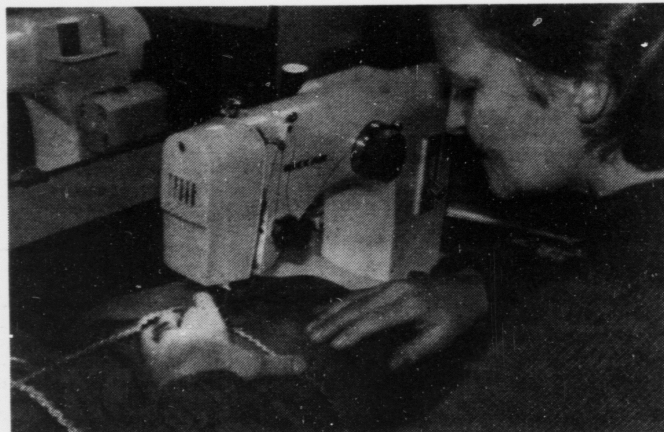
Leikurin um Pinocchio er skemtiligur á palli og leikarnir eru ílatnir litfagar búnar, — júst so sum børn dæmar væl. Leikurin er soleiðis tilrættilagdur, at hann bert varir í ein tíma, — hetta einamest tí børn ikki hava bindindi at sitja ov leingi, tá leikur fer fram, sigur Kári Øster.

Tey ið eru á palli í Pinocchio eru: Páll Danielsen, Kári Jacobsen,

Regin Hansen, Gundur Mortensen, Katharina Nolsøe, Kristina Hansen, Oluffa Klein Olsen og Annie Jacobsen. Bert Kári Jacobsen framferir á fyrsta sinni.

Allir leikarnir eru næmingar, sum hava gingið á kvøldskúla hjá Havnar Sjonleikarfelag.

Tá vit tosaðu við Kára Øster og Rósu á Rógvu, var ætlanin at framføra Pinocchio á fyrsta sinni leygardagin, men enn er óvíst — orsakað av veðurlikindinum, um henda framförlan verður framd, sum ætlað.

Meðan onkur rennur eitt ørindi eftir tí seinastu trilluni ella kantbandinum, leggur Rósa á Rógvu síðstu hond á verkið við seymimaskinuna

Gistu í Mjørkadali í tvey samdøgur

Í kavaðrnini hevur lögreglan í Havn ikki havt so nógv at gera, verður upplýst á Politigarðinum. Vakthavandi heldur, at fólk hesaferð hava havt virðing fyri veðurgudinum og fólk „satsa“ meira enn hægst neyðugt.

Hetta forðaði av sær sjálvum fyri at størri ferðsluóhapp hendu. Bert nakrir bilar stóðu fastir í kavafonnunum.

Harafurtímóti hevði manningin í Mjørkadali úr at gera, tá kavaðrnin brast á mánaðskvöldið. Tá farið varð at leita eftir bilum og fólk, sum vóru á ferð millum havnina og bygdirnar norðanfyrir, funnu teir triggjar bilar við 10 fólkum í tilsamans.

Jonhard Herdal, seniorsersshantur, hevði vakt hetta kvöldið, og hann sigur við Sosialin, at stöðin í Mjørkadali altíð er til reiðar at fara í hjálpararbeiði, tá veðurlagið so bráðdliga broytist.

— Vit hava nakrar reglur at ganga eftir, so vit eru fyrireikaðir. Eitt nú er serlig goymsla av áklæði til at taka, so fólk altíð kunnu gista, sum hava koyrt seg fastan í ódnarveðri.

Mánaðskvöldið vóru átta vaksir og tvey børn tikin inn á stöðina í Mjørkadali, og tá Sosialurin mikudagin á middegi

tosaði við Jonhard Herdal, vóru niggju fólk enn á stöðini, sum ikki høvdu havt møguleika at sleppa heimaftur.

Hvussu fáa tit at vita, at tit skulu fara at leita á oynni?

— Oftast er tað Politigarðurin í Havn, sum heitir á okkum, tí teir hava fingið fráboðan um bilar, ið ikki eru komnir leiðina fram.

Hvussu langt verður farið í leitingini?

— Tað velst um umstøðurnar, men vit kunnu ikki vita, hvar bilarnir standa, — tað kann verða frá Eссо-stöðini í Kollafirði til Gundadal í Havn.

Tað var tó eingin vandi hesaferð, tí hóast tað kom nógur kavi niður, so var ikki so kalt, — bert trý kuldstig, so fólk vóru væl fyrir, tá vit komu fram á tey.

Hvat gestirnir í Mjørkadali fáa tíðina at ganga við, verður upplýst, at tey kunnu lesa bløð, bækur, spæla kort ella hyggja at video-filimum, so tey hava onga neyð.

Umframt at fáa tíðina at ganga, so skulu gestirnir eisini hava nakað til matna. Tað fáa tey á matstovuni á stöðini, men hetta skulu tey kortini gjalda fyri, sigur Jonhard Herdal at enda.

Dag.